Kun
AIKA
LOPPUU
elina
hirvonen
wsoy

Kun AIKA LOPPUU

elina hirvonen

romaani

werner söderström osakeyhtiö

© ELINA HIRVONEN JA WSOY 2015
ISBN 978-951-0-40984-8
PAINETTU EU:SSA

I

Myötätunto on epävakaa tunne. Sen on päästävä muuntumaan toiminnaksi tai se kuihtuu pois. Kysymys siitä, mitä tehdä heränneille tunteille, välittyneelle tiedolle. Jos tuntee, ettei ole mitään mitä »me» voisimme tehdä – mutta keitä olemme »me»? – eikä liioin mitään mitä »he» voisivat tehdä – ja keitä ovat »he»? – silloin kyllästyy, kyynistyy, vaipuu apatiaan.

SUSAN SONTAG
Regarding the Pain of Others

I

Kun hän oli lapsi, hän vastasi hymyyn hymyllä. Hänellä oli alaleuassa kaksi etuhammasta ja vasemmassa poskessa hymykuoppa. Kun joku hymyili hänelle, hänen kasvonsa sulivat auringoksi ja hymykuoppa piirtyi esiin niin pehmeänä ja herkullisena, että siihen teki mieli painaa sormi ja kutittaa hellästi, kuulla koko vartaloa vavisuttava nauru.

Kun hän istui rattaissa raitiovaunussa, tuntemattomat kumartuivat hänen puoleensa, hymyilivät ja juttelivat kuin olisivat tunteneet hänet aina. Hän hymyili takaisin ja osoitti pullealla sormellaan ikkunan takaa näkyviä puita, busseja, kaivureita ja katulamppuja ja sanoi: »Täh!» Ja ihmiset katsoivat hänen sormensa osoittamaan suuntaan, hymyilivät ja sanoivat: »Hieno puu. Hieno kaivuri. Hieno moottoripyörä. Hieno lapsi.»

Kun ihmiset jäivät raitiovaunusta pois, suojaten kasvojaan viimalta ja sateelta, he hymyilivät niin kauan, etteivät enää muistaneet miksi.

2

Helsinki, jonkin ajan kuluttua

»I've got a strong urge to fly, but I've got nowhere to fly to.» Hän kuuntelee vielä kerran laulun, jota on kuunnellut monta kertaa joka päivä, vuosien ajan. Kun musiikki loppuu, kaikki hänessä on kevyttä. Tämä on viimeinen kerta.

Hymy on kevyt, sormet keveämmät kuin kärpäsen siivet. Hän seisoo keskellä kaupunkia katolla, jolle on aina halunnut kiivetä. Hänen vasemmassa kädessään on puoliautomaattinen pienoiskivääri. Se oli häkellyttävän helppo varastaa ampumaradan kupeeseen parkkeeratun auton peräkontista. Siitä asti kun hän päätti toteuttaa suunnitelman, kaikki on ollut häkellyttävän helppoa.

»Tässä minä olen hyvä», hän ajatteli kuvatessaan viestinsä ja ladatessaan sen verkkoon, pakatessaan kiväärin laukkuun, pukeutuessaan mustaan tuulitakkiin, mustiin housuihin ja pehmeäpohjaisiin lenkkareihin, joilla pystyy kiipeämään hyvin. Musiikki iski sisäelimet liikkeelle, kotoa lähtiessä teki mieli ottaa pari korkeaa loikkaa, iskeä nyrkillä kattoon rystysen jäljet, tuntui että niin todella voisi tehdä, rysäyttää kattoon reiän ja seinään kengänpohjan jäljen, juosta kevein askelin autojen yli, puhaltaa

esteet tieltään, voikukan haituvat, olla hetken niin kirkkaasti läsnä, ettei mikään voi hillitä vauhtia ja voimaa.

Nyt hänen liikkeensä ovat tavallista hitaammat, kuin kaikki tapahtuisi veden alla. Kaupunki on hänen untaan ja poliisiautojen, ambulanssien ja pakenevien ihmisten äänet kuuluvat kaukaa, veden pinnan toiselta puolen.

Hän näkee tarkasti vain naisen, jota tähtää. Nainen on hänen äitiään nuorempi ja niin tavallisen näköinen, että voisi olla kuka tahansa. Naisen vieressä on toinen, niin vanha, että kuolee varmasti joka tapauksessa kohta. Hän tukee aseen olkapäätä vasten ja zoomaa variaabelikiikarilla nuoremman naisen päähän kuin tekisi elokuvaa.

Ase laukeaa kun painaa liipaisimesta. Ensimmäisten laukausten jälkeen voi ampua lataamatta uudestaan. Liipaisin on viileä sormen alla. Tarvitaan vain pieni liike. Liipaisimen napsahdus ja kiväärinperän potku hartiaa vasten. Sormi ei tärise. Hän siristää silmiään. Vanha nainen huutaa nuoremmalle jotain ja nuorempi kääntää päänsä pois.

He saattavat olla äiti ja tytär, hän ajattelee ja laskee hetkeksi kiväärin alas, ravistelee käsiään ja haukkoo henkeä kuin pitkän sukelluksen jälkeen. Sitten hän kohottaa kiväärin uudelleen ja tähtää naista, joka pitää hatustaan kiinni juostessaan pakoon.

3

Laura

Kaadan uunivuokaan merisuolaa, harjaan lantun puhtaaksi ja asettelen sen suolapedin keskelle, pyöreä lanttukuu. Tästä tulee hyvä ilta, ajattelen. Olen opetellut ajattelemaan positiivisesti. Eerik, minun mieheni, nauraisi jos tietäisi. Kaikki minut tuntevat todennäköisesti nauraisivat sille. Olen pitänyt kaikkea sellaista typeränä ja sanonut mielipiteeni ääneen. Mutta nyt olen päättänyt täyttää mieleni positiivisilla ajatuksilla, hymyillä niin, että aivot alkavat tuntea mielihyvää ja rakastaa itseäni niin paljon, että myös muiden on helppo rakastaa minua. Muuten en jaksa. Olen 58-vuotias ja kaikin puolin terve, joogaan aamuisin ja nostelen iltaisin painoja. Minulla on hyvin todennäköisesti jäljellä vielä kymmeniä elinvuosia ja olen päättänyt oppia nauttimaan niistä.

Olen lähdössä yliopistolle puhumaan ilmastokatastrofista. Sen jälkeen menen hakemaan Eerikin lentokentältä. Illalla meidän poikamme Aslak tulee päivälliselle.

Katan pöydän eriparisilla astioilla ja laitan viinipulloon pitkän, punaisen kynttilän. Se hymyilyttää vähän, lähes

neljänkymmenen yhteisen vuoden aikana minä ja Eerik emme ole hankkineet oikeita kukkamaljakoita, kynttilänjalkoja tai kokonaista astiasarjaa. Aina kun laitan kukan tai kynttilän tyhjään pulloon, muistan millaista elämä oli silloin kun rahaa oli vähän ja aikaa paljon, millaista oli päätyä tuntemattomien ihmisten juhliin, herätä raukeisiin lauantaiaamuihin yhdessä ystävien kanssa, tilata pizzaa ja katsoa elokuvia, joiden repliikit kaikki osasivat ulkoa.

Teen Aslakin lempiruokaa, pehmeäksi haudutettua, sitten karamellimaisen rapeaksi paistettua lanttua. Aslak on ollut lyhyttä nuoruuden vaihetta lukuun ottamatta kasvissyöjä koko ikänsä, ja olen siitä tavattoman iloinen. Lapsena hän alkoi itkeä nähdessään lehdissä marinoitujen broilerisuikaleiden tai ohuen ohuiden kinkkusiivujen mainoksia.

»Miten kukaan voi elää maailmassa, jossa elävistä olennoista tehdään *suikaleita* ja *siivuja*!» hän sanoi ja kyynelet putoilivat hänen poskiltaan sanomalehdelle. Viikkasin lehden lattialta, silitin hänen päätään ja sanoin:

»Kultaseni, maailma muuttuu koko ajan. Sinä voit olla mukana tekemässä siitä parempaa.»

Laitan lantun uuniin, säädän ajastimen kahteen tuntiin ja vedän ylleni vaatteet, joita pidän lähes aina luennoidessani nuorille: yksinkertaisen mekon, paksut sukkahousut ja pitkävartiset saappaat. Vilkaisen peiliin. Minulla on lyhyet hiukset, joiden raudanharmaat raidat hohtavat päivästä riippuen rohkeasti tai murheellisesti, ja silmäkulmissa uurteet, joihin en ole tottunut. En käytä kosmetiikkaa juuri lainkaan mutta silti, aina välillä apteekissa tai

lentokentän tax free -myymälässä, jään lukemaan uuden voiteen tuoteselostetta ja huomaan toivovani, että voide olisi ratkaisu. Että se palauttaisi minut aikaan, jolloin kaiken piti olla mahdollista.

Kohta me istumme tukevan, puusepän tekemän keittiönpöytämme ääressä. Kun minä ja Eerik muutimme tähän asuntoon, halusimme pitkän pöydän, jonka ääreen mahtuisi iso joukko ystäviä. Vuosien varrella suunnittelin usein päivällisiä, jotka järjestäisimme sitten kun olisi aikaa, kun arki vähän helpottaisi, kun Aslakilla olisi parempi vaihe. Suunnittelin monimutkaisia ruokalajeja ja mietin miten kutsuisin kylään ystäviä, jotka eivät tunteneet toisiaan ennestään, me söisimme pitkään ja avaisimme aina uuden pullon viiniä, lapset kävisivät sanomassa yöpuvuissa hyvää yötä kaikille, ilta jatkuisi yöhön ja me juttelisimme ja nauraisimme ja heräisimme aamulla liian vähän nukkuneina, mutta iloisen illan jälkeen voimaa täynnä. Niitä päivällisiä ei koskaan tullut, ja me neljä istuimme suuren pöydän ääressä kaukana toisistamme.

Sen pöydän ääressä Aava ja Aslak söivät syöttötuoleihin tuettuina ensimmäiset kiinteät ruokansa, puoli teelusikallista soseutettua bataattia. Sen pöydän ääressä he purskuttivat kuplia maitolaseihin ja kikattivat kun heitä kielsi. Vuosien kuluttua he istuivat samoilla paikoilla hiljaa, minä puhuin liikaa pitääkseni keskustelua yllä, lasten lisäksi myös Eerik pureskeli ruokaansa kasvot synkkinä ja minä olin varma, että hän ajatteli jauhavansa hampaillaan minut.

Kuvittelen meidän keskustelumme.

»Aslak. Sinä et voi jatkaa noin.»

Sanon sen ääneen. Sanat jysähtävät huoneeseen, jossa ei ole muita kuin minä, ne vievät mukanaan sisälleni levinneen painon, joka on tehnyt hengittämisestä tukalaa ja askelista raskaat.

»Me emme hylkää sinua. Haluamme auttaa sinut paikkaan, jossa selvitetään mikä sinua painaa. Olet nuori, herkkä ja älykäs ja sinulla on paljon annettavaa. Toivomme, että elät hyvän elämän ja voit toteuttaa asioita, jotka ovat sinulle tärkeitä. Etkö sinäkin halua sitä?»

Kuvittelen Eerikin tuttuakin tutumman ryhdin, vuosien mittaan aavistuksen verran kumaraan painuneen, niin kuin hän kantaisi liian raskasta taakkaa. Talvitaivaan väriset silmät ja katseen, jossa on onnellisimpinakin hetkinä aavistus huolta. Suupieliin painuneet hennot juonteet ja harmaan parransängen peittämän leuan, jota hän hieroo aina kuullessaan jotain, mistä ei pidä. Kuvittelen Aslakin hartioiden väliin painuneen pään, raskaiden silmäluomien taakse kätkeytyneen katseen, alahuulta pureksivat hampaat. Kuvittelen, miten kaikki hänessä vetäytyisi entistä enemmän sisään, miten koko ruumis hakisi suojakseen kilpikonnan kuorta, jonka alle mahtuisi piiloon.

4

Kylmä tuuli tunkeutuu viittamaisen takkini läpi. Puristan takkia tiiviimmin kiinni vartaloon ja yritän soittaa Aslakille. Haluan varmistaa, että hän todella on tulossa, että hän ei suunnittele peruvansa tapaamista jollakin tekosyyllä, jonka epäuskottavuus näyttää kirkkaasti, miten vähän hän arvostaa minua ja Eerikiä.

Niin tapahtuu usein. Me kutsumme Aslakin kylään, hän lupaa tulla, mutta ei tule. Me teeskentelemme olevamme pettyneitä ja mietimme tapaamiselle uutta aikaa, tunnemme syyllisyyttä siitä, miten helpottuneita olemme. Tapaamiset Aslakin kanssa ovat monimutkaisen kiusallisia. Minä toivon jotakin mitä ei koskaan tapahdu, ja Eerik on lohduttoman korrekti. Jopa Aslak yrittää, silloin kun on sellaisella tuulella, esittää aikuisen pojan roolia. Niiden tapaamisten jälkeen Eerik käärii marisätkän, vaikka päätti lopettaa polttamisen lähes kolmekymmentä vuotta sitten. Minä lähden lenkille ja juoksen pimeässä metsässä niin kauan, että maailma samenee kuin olisin humalassa.

Silti minä järjestelen yhä uudelleen tapaamisia, joiden ääneen lausuttu tavoite on piristää Aslakia ja osoittaa, että

me välitämme. Ääneen lausumaton tavoite on, että jokin lopulta muuttuisi.

Äitienpäivänä houkuttelin Aslakin brunssille keskustaan. Olin varannut pöydän vanhaan pankkisaliin remontoidusta ravintolasta, sen edessä tepasteli lokkeja ja sisällä istui tyylikkäästi pukeutuneita perheitä, joiden pienetkin lapset käyttäytyivät hyvin.

Minulla oli merenvihreä silkkimekko, Eerikillä suorat housut ja parempi paita, olin ostanut myös Aslakille uuden puseron. Hän tuli paikalle tukka rasvaisena ja iho steariinin kelmeänä, pukeutuneena nukkaantuneeseen, hielle haisevaan t-paitaan.

»Ei se voi tuonnäköisenä tulla», kuiskasi Eerik, mutta minä halasin Aslakia. Sinä päivänä taivas oli kirkas ja tuulessa tuoksui meri, ja minä olin päättänyt olla onnellinen äiti.

Tartuin Aslakia harteista ja luotsasin hänet ravintolaan. Eerik asteli vieressä katse lattiassa ja tarjoilija ohjasi meidät pöytään hymyillen, vaikka Aslakista leijui kirvelevä haju.

Söimme monta pikkuruista alkupalaa, lämpimän pääruuan, juustoja ja jälkiruuan. Eerik oli koko aterian ajan hiljaa ja minä puhuin jatkuvasti ja hymyilin niin, että poskiin sattui. Hain Aslakin puolesta ruuat ja tilasin juomat, juhlan kunniaksi samppanjaa, vaikka Eerik kohotti kulmiaan, hänestä Aslakin kanssa on parempi juoda vettä. Pidin kättä Aslakin ympärillä ja puhuin kirjoista ja elokuvista, joista hän ei tiennyt mitään, bändeistä joita hän oli kuunnellut vuosia sitten ja muistoista, niistä harvoista yhteisistä, jotka uskalsin sanoa ääneen.

»Muistatko, kun olimme pyöräilylomalla Kööpenhaminassa, sinä ja Aava istuitte laatikkopyörässä vierekkäin ja söitte melonia?»

»Muistatko, kun opit luistelemaan, jätit tuen pois ja porhalsit yhtäkkiä ympäri jään?»

»Muistatko, kun koodasit ensimmäisen robotin… kun kirjoitit aineen, josta opettaja antoi kympin?»

Aterian jälkeen maksoin laskun, nousin hymyillen ja menin vessaan, lukitsin oven ja purskahdin itkuun. Kun palasin, Aslak oli jo lähtenyt. Eerik seisoi naulakoilla odottamassa minua, käveli hiljaa edelläni ulos.

Aslak ei vastaa. Niin tapahtuu usein. Silloin, kun yritän antaa Aslakille vastuuta enkä maksa hänen laskujaan, häneen ei saa yhteyttä viikkokausiin ja lopulta huolestun niin, että otan laskut kokonaan hoitaakseni. Sitä en kerro Eerikille. Hänen mielestään kohtelen Aslakia kuin lasta, ja siksi tämä on kuin pesään juuttunut, suureksi kasvanut untuvikko, joka ei tiedä miten nousisi lentoon. Jätän Aslakille viestin ja juoksen metroasemalle.

Oviaukon vieressä on polvillaan vanha kerjäläisnainen, käännyn antamaan hänelle rahaa ja hän sanoo suomeksi kiitos. Hätkähdän.

»Senkin sentimentaalinen nationalisti», sanoisi Eerik, jos olisi mukana. Hänestä on nurinkurista, että sivuutan romanikerjäläiset kuin en näkisi heitä, mutta pysähdyn aina, kun näen suomalaisen vanhuksen kupin kanssa kadulla.

Kun katson naista tarkemmin, huomaan, että hän on laittanut terävien poskiluidensa alle punaa ja kietonut

huivin kaulansa ympärille samalla tavalla kuin ranskalaiset naiset kaksi vuosikymmentä sitten. Hetken näen itseni hänen tilallaan, liian ohuessa takissa pahvimuki edessä, yrittämässä tilanteesta huolimatta näyttää arvokkaalta.

Haluan puhua tyttäreni Aavan kanssa. Hän asuu Mogadishussa eikä ota minuun yhteyttä koskaan. Ei edes silloin, kun hänen asuinaluettaan, muurin ja korkeiden vartiotornien reunustamaa saareketta, joiden parakeissa asuu ulkomaalaisia työntekijöitä, pommitettiin ja hänen naapurinsa kuoli.

Minä olen aina se joka lähestyy, Aava se, joka lopettaa keskustelun. Aava lähtee eikä palaa pitkään aikaan, käy nopeasti Suomessa ja ehtii tavata vain kerran, silloinkin kiireessä ja ympärilleen vilkuillen, kuin tarkistaakseen onko pakotie auki. Kun minä suunnittelen uutta tapaamista, yhteistä retkeä tai matkaa, muutamaa päivää jolloin voisimme tutustua toisiimme uudestaan, Aava lähtee taas. Hän lähtee maihin, joissa on liikaa verta ja liian vähän vettä, sotien keskellä nopeasti kyhätyille leireille, joiden kuivilla kaduilla juoksevien lasten vanhemmat ovat syntyneet samalla leirillä.

Olen ylpeä Aavasta. Tyttäreni uskaltaa lähteä mihin tahansa ja selviytyy missä vain. Haluaisin sanoa sen hänelle. Myös sen haluaisin sanoa, että aina ei tarvitse selviytyä ja silloin kun ei jaksa, saa tulla kotiin. Yritin kerran.

»Etkö oikeasti tajua? Juuri kotoa minä haluan pysyä kaukana», Aava sanoi ja minä hymyilin, niin kuin olen lapsesta asti oppinut hymyilemään, kun jokin sisälläni musertuu.

Rakastan Aavaa, tietysti. Ja ihailen häntä. Mutta ihailu ei ole niin puhdasta kuin haluaisin. Aava on parempi versio minusta. Hän tekee tärkeitä töitä ympäri maailmaa ja elää elämää, jota minä vuosien ajan ajattelin vielä joskus eläväni. Aava ei joudu neuvottelemaan ratkaisuistaan kenenkään kanssa eikä tiedä miltä tuntuu, kun intohimo hiipuu. Hän saa kotiin tultuaan sulkea oven ja olla hiljaa, hän saa lähteä aina kun haluaa ja surra yksin omia surujaan.

5

Aava ei vastaa. Metroaseman ovi avautuu, kasvoille puhaltaa lämpö ja nurkkiin kuivuneen pissan haju. Minulla on kaikki hyvin, ajattelen. Minun elämässäni moni asia on lähes kohtuuttoman hyvin.

Kolme nuorta tyttöä tukkii liukuportaat niin, että en pääse juoksemaan heidän ohitseen. Heillä on olkapäillä merkkivaateliikkeen kimaltavat kassit, korvilla timantein koristellut kuulokkeet. Jokin heidän kasvoissaan tekee selväksi, että ei kannata pyytää heitä väistymään. Yritän kuvitella heidän korviinsa tulvivat äänet, kuuntelevatko he Brooklynin katuja vai Malediivien rantaa vai kauniin pojan kuiskaamaa salaisuutta.

Tyttöjen posket hehkuvat terveyttä, vartalot ovat lihaksikkaat ja juuri oikealla tavalla treenatut. He koskettelevat toisiaan lempeästi ja kaikki heidän olemuksessaan henkii syvää tyytyväisyyttä ja luottamusta siihen, että heihin kohdistuvat katseet ovat hyväksyntää täynnä.

Vuosi sitten nuori nainen, ehkä samanikäinen kuin nämä tytöt, ampui kolme ihmistä Helsingin metrossa. Toisin kuin useimmat muut ampujat, hän ei jättänyt mitään jäl-

kiä, ei mitään viestiä ajatuksistaan. Tapausta tutkineiden poliisien mukaan hänen taustastaan oli niin vähän jälkiä, että näytti kuin häntä ei olisi ollut olemassa. Hän oli kaksikymmentävuotias, lopettanut lukion kesken, ei töissä eikä työttömänä, vanhemmat olivat kuolleet, hän asui äidiltään perimässään asunnossa, ei seurustellut eikä ollut missään sosiaalisessa mediassa, kukaan ei ilmoittautunut hänen ystäväkseen. Naapurit kertoivat, että hän kävi kerran viikossa suunnistamassa metsässä kotinsa lähellä. Juuri mitään muuta hänestä ei tiedetty.

Hänen kuvansa olivat hetken kaikkialla. Kuvissa oli hoikka ja pitkäraajainen nainen, arkisella tavalla hyvännäköiset kasvot, korkeat poskipäät ja suuret silmät, tyyni katse ja hymytön suu. Kuvat jäivät mieleeni pitkäksi aikaa, ajattelin naista pimenevässä metsässä lamppu otsallaan, juoksemassa tiheiden kuusikoiden läpi, mustikanvarpujen reunustamilla poluilla täynnä ääniä, joita ihminen ei ole manipuloinut. Ajattelin häntä etsimässä rastin toisensa jälkeen ja palaamassa punatiiliseen taloon metsän reunalla, kotiin, joka poliisin mukaan näytti siltä kuin kukaan ei olisi asunut siellä.

Se, että nainen ei jättänyt mitään viestiä, ei mitään selitystä teolleen, oli mykistävää. Jollain ihmeellisellä tavalla me olimme tottuneet tappamiseen. Olimme tottuneet väkivallan herättämään turvattomuuden tunteeseen, suruun, jonka kaikki halusivat jakaa, kynttiläröykkiöihin kaduilla ja koulujen pihoilla, sosiaalisen median sydämiin ja äiteliin balladeihin, lämpöön, jota ihmiset noiden tapahtumien jälkeen yrittivät osoittaa toisilleen. Olimme tottuneet käsittelemään kuolemaa ja arkiseksi muuttu-

nutta turvattomuutta, mutta emme tappajan hiljaisuutta. Aikana, jolloin jokaisella oli jatkuvasti oltava jokin viesti, tappaja, joka ei jättänyt viestiä, tuntui käsittämättömän röyhkeältä. Ei siksi, että hän tappoi, vaan siksi, ettei hän edes yrittänyt kertoa miksi.

6

»Toivo on keskeinen osa ihmisyyttä. Jos menetämme toivon paremmasta tulevaisuudesta, mitä meille jää?»

Edessäni on viisikymmentä ympäristötieteen opiskelijaa. He ovat sukupolvensa puhtainta, onnekkainta joukkoa, niitä, joihin me muut lataamme toivomme. He eivät välitä alkoholista tai tupakasta, he pitävät pyöräilystä, virkkaamisesta ja ystävien kanssa oleilusta, uneksivat ajasta enemmän kuin rahasta, haaveilevat pitkästä parisuhteesta ja vaihtavat jutellessaan kieltä kompuroimatta sanoissa, ajatuksista puhumattakaan. Heillä on henkilökohtaiset hiilimittarit ja aurinkoenergiafirmojen osakkeita, ja he tietävät, että valitsemalla oikein voi ympäristönsuojelulla tienata myös rahaa.

Nuorena uskoin, että yhdessä toimimalla voisimme torjua ympäristökatastrofin ja saada maailmaan rauhan. Kun olin vähän näitä opiskelijoita vanhempi, Euroopan rajoille kuolleet ihmiset olivat vielä uutinen. Enää he eivät ole. Egyptissä, Libyassa ja Syyriassa on sodittu niin kauan, että kukaan ei enää muista mistä kaikki alkoi, malaria on levinnyt Kreikassa niin, etteivät turistit enää matkusta sinne, Espanjan nuorista puolet on muuttanut Argen-

Helsinki, vajaan parin vuosikymmenen kuluttua.

Laura Anttila puhuu yliopistolla ilmastonmuutoksesta, toivosta ja ihmisen vastuusta. Käytävällä häntä vastassa on kaksi poliisia.

Lauran tytär Aava kohtaa somalialaisessa kylässä naisen, joka on juuri menettänyt tyttärensä. Palattuaan asunnolleen hän kuulee, että Helsingissä joku ampuu ihmisiä Lasipalatsin katolta.

Kun aika loppuu on vaikuttava romaani vanhemmuudesta, oman paikan etsimisestä ja ihmisen vastuusta puuttua tapahtumien kulkuun.

”Jos menetämme toivon paremmasta tulevaisuudesta, mitä meille jää?”

9 789510 409848

84.2
ISBN 978-951-0-40984-8
kansi: Ville Tietäväinen

#kirja
WWW.KIRJA.FI

1878 WS OY